

Υπόθεση C-25/21

Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 98, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου

Ημερομηνία καταθέσεως:

15 Ιανουαρίου 2021

Αιτούν δικαστήριο:

Juzgado de lo Mercantil de Madrid n.º 2 (Ισπανία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

30 Νοεμβρίου 2020

Ενάγοντες:

ZA

AZ

BX

CV

DU

ET

Εναγομένη:

Repsol Comercial de Productos Petrolíferos S. A.

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Αγωγή για κήρυξη αυτοδίκαιης ακυρότητας, σύμφωνα με το άρθρο 101 ΣΛΕΕ, παράγραφος 2, συμφωνίας αποκλειστικής προμήθειας καυσίμων κίνησης και λοιπών καυσίμων σε πρατήριο καυσίμων που ανήκει στους ενάγοντες, η οποία περιλαμβάνεται σε διάφορες συνδεδεμένες συμβάσεις, λόγω παράβασης του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, παράγραφος 1, και για αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής απόφασεως

«Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασεως — Άρθρο 267 ΣΛΕΕ — Ανταγωνισμός — Άρθρο 101 ΣΛΕΕ, παράγραφοι 1 και 2 — Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 — Άρθρο 2 — Αγωγή αποζημίωσης — Αγωγή ακύρωσης — Αποδεικτικά μέσα — Βάρος απόδειξης — Εθνική νομολογία σύμφωνα με την οποία, στις αγωγές ακύρωσης, δεν θεωρούνται μη επιδεχόμενες ανταπόδειξη αποδείξεις μιας παράβασης οι αμετάκλητες αποφάσεις της εθνικής αρχής ανταγωνισμού»

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Εάν ο ενάγων αποδείξει ότι η συμβατική σχέση αποκλειστικής προμήθειας με χρήση του σήματος του προμηθευτή (υπό καθεστώς προμήθειας ή πώλησης σε σταθερή τιμή βάσει τιμής αναφοράς-μεταπώλησης με έκπτωση) που έχει με τη REPSOL εμπίπτει στο γεωγραφικό και χρονικό πεδίο εφαρμογής που εξετάστηκε από την εθνική αρχή ανταγωνισμού, **πρέπει να θεωρείται ότι η συμβατική αυτή σχέση επηρεάζεται από την απόφαση του Tribunal de Defensa de la Competencia της 11ης Ιουλίου 2001 (υπόθεση 490/00 REPSOL) και/ή από την απόφαση της Comisión Nacional de la Competencia της 30ής Ιουλίου 2009 (υπόθεση 652/07 REPSOL/CEPSA/BP), καθώς και ότι πληρούνται, βάσει των αποφάσεων αυτών, οι απαιτήσεις του άρθρου 2 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 σχετικά με το βάρος απόδειξης της παράβασης;**
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο προηγούμενο ερώτημα και εφόσον αποδειχθεί στη συγκεκριμένη περίπτωση ότι η συμβατική σχέση επηρεάζεται από την απόφαση του Tribunal de Defensa de la Competencia της 11ης Ιουλίου 2001 (υπόθεση 490/00 REPSOL) και/ή από την απόφαση της Comisión Nacional de la Competencia της 30ής Ιουλίου 2009 (υπόθεση 652/07 REPSOL/CEPSA/BP), **συνεπάγεται τούτο την υποχρεωτική κήρυξη της αυτοδίκαιης ακυρότητας της συμφωνίας, σύμφωνα με το άρθρο 101, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ;**

Παρατιθέμενες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Άρθρο 101 ΣΛΕΕ, παράγραφοι 1 και 2

Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της συνθήκης: ιδίως, αιτιολογικές σκέψεις 5 και 22 και άρθρο 2

Οδηγία 2014/104/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Νοεμβρίου 2014, σχετικά με ορισμένους κανόνες που διέπουν τις αγωγές αποζημίωσης βάσει του εθνικού δικαίου, για παραβάσεις των διατάξεων του δικαίου του ανταγωνισμού των κρατών μελών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης: ιδίως, αιτιολογικές σκέψεις 3, 4, 11, 14 και 34 και, έμμεσα, άρθρο 9

Παρατιθέμενες διατάξεις του εθνικού δικαίου

Ley 16/1989, της 17ης Ιουλίου, de Defensa de la Competencia [περί προστασίας του ανταγωνισμού] (στο εξής: LDC του 1989): άρθρο 1, παράγραφος 1

Ley 15/2007, της 3ης Ιουλίου, de Defensa de la Competencia [περί προστασίας του ανταγωνισμού] (προφανώς υπό τη μορφή που είχε το 2017, στο εξής: LDC του 2007): άρθρο 75, παράγραφος 1

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της διαδικασίας της κύριας δίκης

Εισαγωγική παρατήρηση

- 1 Το αιτούν δικαστήριο υπέβαλε αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως στην πλαίσιο της ίδιας κύριας δίκης το 2019. Με διάταξη του Δικαστηρίου της 28ης Οκτωβρίου 2020 στην υπόθεση Repsol Comercial de Productos Petrolíferos (C-716/19, μη δημοσιευμένη, EU:C:2020:870), κρίθηκε απαράδεκτη η εν λόγω αίτηση, καθώς δεν πληρούσε, κατ' ουσίαν, τις απαιτήσεις του άρθρου 94 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Σκοπός αυτής της προδικαστικής παραπομπής είναι να εκπληρωθούν οι εν λόγω απαιτήσεις.

Η απελευθέρωση του τομέα των πετρελαιοειδών

- 2 Το 1927 δημιουργήθηκε στην Ισπανία το Monopolio de Petr6leos del Estado, η διαχείριση του οποίου ανατέθηκε στην Compa1ia Arrendataria del Monopolio de Petr6leos SA (CAMPSA).
- 3 Στο πλαίσιο αυτού του μονοπωλίου, το 1970, δημιουργήθηκε ένα σύστημα κρατικών παραχωρήσεων για τη λιανική πώληση πετρελαϊκών προϊόντων μέσω πρατηρίων καυσίμων, το οποίο επίσης διαχειριζόταν η CAMPSA.
- 4 Ενόψει της ένταξης της Ισπανίας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΟΚ) και της απελευθέρωσης του τομέα του πετρελαιοειδών, το 1984, επιτράπη στις ημεδαπές εταιρείες διύλισης πετρελαίου (μεταξύ αυτών και στην εναγομένη, REPSOL), να αποκτήσουν συμμετοχή στην CAMPSA. Με αυτόν τον τρόπο, οι εταιρείες διύλισης πετρελαίου απέκτησαν προνομακική θέση και άρχισαν να προετοιμάζονται για την απελευθέρωση της αγοράς προωθώντας την υπογραφή, εκ μέρους των τότε παραχωρησιούχων πρατηρίων καυσίμων, εγγράφων προσχώρησης στο δίκτυο της καθεμίας.
- 5 Το 1991 τα εμπορικά περιουσιακά στοιχεία της CAMPSA περιήλθαν, με την έγκριση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, σε διάφορες θυγατρικές εταιρείες των επιχειρήσεων διύλισης πετρελαίου, οι οποίες υπεισήλθαν στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις της CAMPSA από τις συμβάσεις που είχε συνάψει η τελευταία με τους ιδιοκτήτες πρατηρίων καυσίμων.

- 6 Το 1993 ολοκληρώθηκε η διαδικασία απελευθέρωσης: καταργήθηκε το κρατικό μονοπώλιο και υπήρξε πλήρης απελευθέρωση των δραστηριοτήτων του εν λόγω τομέα. Η κατάργηση του μονοπωλίου σήμαινε για τους παραχωρησιούχους την κατάργηση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων που απέρρεαν από τις συμβάσεις παραχώρησης.

Επίμαχες συμβάσεις

- 7 Κατά τη διάρκεια και μετά την προμνησθείσα διαδικασία απελευθέρωσης, ο ΚΝ συνήψε με την εναγομένη, REPSOL, τέσσερις συμβάσεις (το 1987, 1996, 1997 και 2001) αποκλειστικής προμήθειας καυσίμων κίνησης και λοιπών καυσίμων στο πρατήριο καυσίμων του ΚΝ στη Γαλικία. Στη συνέχεια, οι ενάγοντες, κληρονόμοι του ΚΝ, συνήψαν δύο όμοιες συμβάσεις με τη REPSOL (το 2006 και το 2009, η τελευταία για διάρκεια πέντε ετών).
- 8 Παρότι οι [τρεις] πρώτες συμβάσεις χαρακτηρίστηκαν ως συμβάσεις μεταπώλησης ή πώλησης με σταθερή τιμή (καθώς, μετά την παράδοσή του, το προϊόν ανήκε στον ΚΝ, ο οποίος αναλάμβανε τον κίνδυνο των παραδοθέντων προϊόντων), αυτές προέβλεπαν ότι ο ιδιοκτήτης του πρατηρίου καυσίμων θα ελάμβανε αμοιβή με τη μορφή προμήθειας. Ειδικότερα, με τη δεύτερη σύμβαση, η REPSOL αναλάμβανε την υποχρέωση να γνωστοποιήσει μια «συνιστώμενη» λιανική τιμή (στο εξής: λιανική τιμή), η οποία θα συνέπιπτε με τη συνιστώμενη λιανική τιμή για τα πρατήρια καυσίμων με τα ίδια χαρακτηριστικά στην ίδια γεωγραφική περιοχή. Το τίμημα που έπρεπε να καταβάλει ο ΚΝ για το προϊόν στη REPSOL ήταν το ποσό που θα προέκυπτε κατόπιν της εφαρμογής μιας έκπτωσης στη «συνιστώμενη» λιανική τιμή. Ουσιαστικά, στις πρώτες συμβάσεις που συνήφθησαν μεταξύ των μερών το οικονομικό καθεστώς μεταβλήθηκε από σύμβαση μεταπώλησης σε σύμβαση προμήθειας, χωρίς άλλη τροποποίηση πέραν εκείνης που αφορούσε την αμοιβή του ιδιοκτήτη.
- 9 Στις επόμενες τρεις συμβάσεις, που ήδη χαρακτηρίζονταν ως συμβάσεις «προμήθειας», το οικονομικό καθεστώς αφορούσε μόνο «υποτιθέμενη» προμήθεια, διότι ο δικαιούχος της προμήθειας αναλάμβανε τον κίνδυνο του προϊόντος και όφειλε να καταβάλει το τίμημα των παραγγελθέντων προϊόντων (τη λιανική τιμή που είχε καθορίσει η REPSOL μείον την προμήθεια για όλα τα παρασχεθέντα λίτρα) εκ των προτέρων, ανεξάρτητα από τον χρόνο πραγματικής πώλησης στον καταναλωτή. Επιπλέον, δεδομένου ότι ο δικαιούχος της προμήθειας ήταν ο ιδιοκτήτης των εγκαταστάσεων, αυτός έφερε την ευθύνη για τη συντήρηση και την επισκευή τους. Όλες οι συμβάσεις προέβλεπαν επισήμως τη δυνατότητα του δικαιούχου της προμήθειας να προβαίνει σε εκπτώσεις, οι οποίες θα αφαιρούνταν από την προμήθειά του, αλλά το ποσό που έπρεπε να καταβληθεί στη REPSOL για την αγορά των προϊόντων ήταν το ποσό που προέκυπτε κατόπιν αφαίρεσης της προμήθειας από τη λιανική τιμή που είχε καθορίσει η REPSOL.

Διοικητικές και δικαστικές διαδικασίες στον τομέα του ανταγωνισμού

- 10 Η σύναψη συμβάσεων με τα πρατήρια καυσίμων μετά την απελευθέρωση του τομέα των πετρελαιοειδών οδήγησε στην έναρξη διαφόρων διαδικασιών. Τον Απρίλιο του 1999, απεστάλη στη Servicio de Defensa de la Competencia (αρχή προστασίας του ανταγωνισμού, Ισπανία, στο εξής: SDC) έγγραφο ανδαλουσιανής ένωσης ιδιοκτητών πρατηρίων καυσίμων με το οποίο καταγγέλλονταν η REPSOL και η CEPSA (άλλη εταιρεία διύλισης πετρελαίου) για παραβίαση της εθνικής και ενωσιακής νομοθεσίας για την προστασία του ανταγωνισμού. Όσον αφορά τη REPSOL, η σχετική διαφορά επιλύθηκε με απόφαση του Tribunal de Defensa de la Competencia (δικαστήριο για υποθέσεις ανταγωνισμού, Ισπανία, στο εξής: TDC), της 11ης Ιουλίου 2001 (υπόθεση 490/00 REPSOL).
- 11 Με την απόφαση αυτή, το TDC έκρινε ότι η REPSOL εφαρμόζεε πρακτική την οποία απαγόρευε το άρθρο 1, παράγραφος 1, του LDC του 1989, καθώς καθόριζε τις τιμές πώλησης των καυσίμων στους διανομείς που συνήπταν μαζί της συμβάσεις υποτιθέμενης προμήθειας ή πρακτορείας, και απαγόρευσε στη REPSOL να καθορίζει στο εξής τις τιμές των πρατηρίων καυσίμων με τα οποία είχε συνάψει συμβάσεις με παρόμοια χαρακτηριστικά.
- 12 Κατά της ανωτέρω αποφάσεως η REPSOL άσκησε έφεση ενώπιον του Audiencia Nacional (ανώτερου ειδικού δικαστηρίου) (αριθ. έφεσης 866/01), το οποίο, στις 11 Ιουλίου 2007, απέρριψε την έφεση. Η REPSOL άσκησε αναίρεση ενώπιον του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Ισπανία, αριθ. αναίρεσης 6188/2007), το οποίο απέρριψε την αναίρεση στις 17 Νοεμβρίου 2010.
- 13 Κατά τη διάρκεια των δικαστικών διαδικασιών, η REPSOL απέστειλε, τον Νοέμβριο του 2001, ανακοίνωση σε όλους τους «υποτιθέμενους» δικαιούχους προμήθειας του δικτύου της, συμπεριλαμβανομένων των εναγόντων, δηλώνοντας την πρόθεσή της να συμμορφωθεί με την απόφαση του TDC του 2001 και αναγνωρίζοντας επισήμως στους διανομείς-δικαιούχους προμήθειας του δικτύου της τη δυνατότητα να προβαίνουν σε εκπτώσεις που καλύπτονταν από την προμήθειά τους. Το TDC, με απόφαση του 2006, έκρινε ότι με την εν λόγω ανακοίνωση υπήρξε συμμόρφωση με την απόφασή του του 2001, αλλά προειδοποίησε ότι το SDC διεξήγε έρευνα για να διαπιστώσει εάν οι τροποποιήσεις που ανακοίνωσε η REPSOL είχαν πράγματι εφαρμοστεί. Στην έρευνα αυτή, επιβεβαιώθηκε ότι η εναγομένη εξακολουθούσε να παραβιάζει τους εθνικούς και ενωσιακούς κανόνες περί ανταγωνισμού.
- 14 Κατά συνέπεια, η Comisión Nacional de Competencia (εθνική επιτροπή ανταγωνισμού, Ισπανία, νυν Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia, στο εξής: CNMC), με απόφαση της 30ής Ιουλίου 2009, επέβαλε πρόστιμο στη REPSOL, καθώς και στις CEPSA και BP OIL ESPAÑA (για τις οποίες επίσης διενεργήθηκε έρευνα), επειδή «καθόρισαν έμμεσα τη λιανική τιμή ανεξάρτητων επιχειρήσεων που λειτουργούν υπό το σήμα τους, περιορίζοντας τον ανταγωνισμό μεταξύ των πρατηρίων καυσίμων του δικτύου τους και μεταξύ των

υπόλοιπων πρατηρίων καυσίμων», και επέβαλε την παύση των εν λόγω πρακτικών τους.

- 15 Η απόφαση της CNC της 30ής Ιουλίου 2009 επικυρώθηκε δικαστικά και, συνεπώς, είναι αμετάκλητη.
- 16 Στο πλαίσιο μεταγενέστερης επιτήρησης, η CNMC εξέδωσε τρεις αποφάσεις (της 20ής Δεκεμβρίου 2013, η οποία κατέστη αμετάκλητη κατόπιν δικαστικής επικύρωσής της από το τρίτο τμήμα του Tribunal Supremo τον Φεβρουάριο του 2020, της 27ης Ιουλίου 2017 και της 12ης Ιουνίου 2020). Από τις αποφάσεις αυτές προκύπτει ότι η REPSOL συνέχισε την παράνομη πρακτική για περισσότερα από 10 έτη.

Βασικά επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης

- 17 Οι ενάγοντες άσκησαν αγωγή για την ακύρωση των υφιστάμενων διαδοχικών συμβάσεων μεταξύ των μερών, με αίτημα αποζημίωσης για τις ζημίες που προκλήθηκαν, επικαλούμενοι το γεγονός ότι η REPSOL είχε καθορίσει, άμεσα ή έμμεσα, τη λιανική τιμή των καυσίμων κίνησης και των λοιπών καυσίμων που προμήθευε κατ' αποκλειστικότητα στο πρατήριο καυσίμων του οποίου ήταν ιδιοκτήτες, δηλαδή επικαλούμενοι παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, παράγραφος 1. Ως απόδειξη της παράνομης πρακτικής, προσκόμισαν αμετάκλητες αποφάσεις της εθνικής αρχής ανταγωνισμού (απόφαση του TDC του 2001 και απόφαση της CNC του 2009, στο εξής από κοινού: επίμαχες αποφάσεις).

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της αιτήσεως προδικαστικής απόφασεως

- 18 Πρέπει να διευκρινιστεί ποια είναι η αποδεικτική αξία που αποδίδει ο κανονισμός 1/2003 στα γεγονότα που έχουν κριθεί ως αποδεδειγμένα με αμετάκλητη απόφαση εθνικής αρχής ανταγωνισμού κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο πλαίσιο διαδικασίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 101 ΣΛΕΕ.
- 19 Όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, προκειμένου να ακυρωθούν οι συμβάσεις που συνήψαν με τη REPSOL, οι ενάγοντες προσκόμισαν ως απόδειξη της παράνομης πρακτικής της τις επίμαχες αποφάσεις, οι οποίες έχουν επικυρωθεί δικαστικά και είναι αμετάκλητες. Ωστόσο, οι αποφάσεις αυτές εκδόθηκαν στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας κατά την οποία δεν εξετάστηκαν οι συγκεκριμένες συμβάσεις των εναγόντων.
- 20 Σύμφωνα με το άρθρο 2 («Βάρος απόδειξης») του κανονισμού 1/2003, στο πλαίσιο του συνόλου των εθνικών και ενωσιακών διαδικασιών εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, η απόδειξη της παράβασης της παραγράφου 1 του εν λόγω άρθρου 101 ΣΛΕΕ βαρύνει τον διάδικο ή την αρχή που την επικαλείται. Η ίδια αρχή διατυπώνεται και στην αιτιολογική σκέψη 5 του εν λόγω κανονισμού.

- 21 Το αιτούν δικαστήριο θεωρεί ότι είναι σαφές, σύμφωνα με τον κανονισμό 1/2003, ότι το βάρος της απόδειξης μιας παράνομης πρακτικής στον τομέα του ανταγωνισμού βαρύνει τον ενάγοντα. Εντούτοις, διερωτάται εάν η αποδεικτική αυτή υποχρέωση μπορεί να εκπληρωθεί εάν αποδειχθεί ότι η υπό κρίση συμβατική σχέση εμπίπτει στο υποκειμενικό πεδίο εφαρμογής αμετάκλητων αποφάσεων της εθνικής αρχής ανταγωνισμού.
- 22 Σχετικώς αναφέρει ότι το τμήμα 28 του Audiencia Provincial de Madrid (εφετείου Μαδρίτης), με την απόφαση αριθ. 381/2020 της 17ης Ιουλίου 2020, που εξέδωσε επί εφέσεως που ασκήθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας παρόμοιας με την παρούσα, δεν απέδωσε αποδεικτική αξία στις αποφάσεις της εθνικής αρχής ανταγωνισμού. Με την εν λόγω απόφαση, το εφετείο Μαδρίτης επισήμανε ότι ο ενάγων φέρει το βάρος να αποδείξει την ύπαρξη και τους όρους των συμφωνιών που συνήφθησαν ή των μέτρων άμεσης ή έμμεσης πίεσης που τυχόν εφάρμοσε η εναγόμενη εταιρεία πετρελαιοειδών κατά της ενάγουσας. Το εφετείο Μαδρίτης θεωρεί ότι, σε μια πολιτική δίκη, όταν επιδιώκεται η κήρυξη της ακυρότητας μεμονωμένης συμβατικής σχέσης, δεν αρκεί να προβληθούν γενικά συμπεράσματα σχετικά με τη λειτουργία ενός εμπορικού δικτύου, τα οποία μπορεί να αντληθούν από τον διοικητικό φάκελο της υπόθεσης, αλλά είναι αναγκαίο να εξεταστεί εξατομικευμένα η υπό κρίση συμβατική σχέση και να αποδειχθεί ότι ο συγκεκριμένος ιδιοκτήτης του πρατηρίου καυσίμων που άσκησε την αγωγή, και όχι άλλο πρόσωπο, υπήρξε θύμα πρακτικής καθορισμού τιμών. Το εφετείο Μαδρίτης θεωρεί ότι οι διοικητικές πράξεις που εξέδωσε η CNC, ακόμη και μετά την επικύρωσή τους από τα διοικητικά δικαστήρια, δεν μπορούν να οδηγήσουν αυτόματα στην αστικής φύσεως ακυρότητα του συνόλου των συμβάσεων αποκλειστικής προμήθειας με χρήση του σήματος του προμηθευτή που συνήψαν οι επιχειρήσεις πετρελαιοειδών στις οποίες απευθύνονται οι εν λόγω πράξεις. Αντίθετα, σύμφωνα με το εφετείο Μαδρίτης, θα ήταν παράλογο να θεωρηθεί ότι οι διοικητικές αποφάσεις —για παράδειγμα, οι επίμαχες αποφάσεις— επιφέρουν αναπόφευκτα την ακυρότητα χιλιάδων συμβάσεων προμήθειας που συνήψαν οι διάφορες επιχειρήσεις πετρελαιοειδών, χωρίς να εξετάζεται η συγκεκριμένη σχέση που απορρέει από κάθε σύμβαση. Το εφετείο Μαδρίτης επισημαίνει, τέλος, ότι, σε πολιτικές δίκες όπως η επίμαχη, ασκούνται αγωγές για την κήρυξη ακυρότητας (*stand alone*) και όχι αγωγές αποζημίωσης λόγω παράβασης των ενωσιακών κανόνων περί ανταγωνισμού (*follow on*), οι οποίες έχουν ως μοναδικό αντικείμενο την καταβολή αποζημίωσης στον ζημιωθέντα για παράβαση που έχει ήδη διαπιστωθεί από τα όργανα που ελέγχουν τον ελεύθερο ανταγωνισμό.
- 23 Το αιτούν δικαστήριο διαπιστώνει ότι, σύμφωνα με το εφετείο Μαδρίτης, δεν αρκεί η απόδειξη ότι το εν λόγω πρατήριο καυσίμων εμπίπτει στο υποκειμενικό πεδίο εφαρμογής απόφασης της εθνικής αρχής ανταγωνισμού, αλλά, ενώπιον του πολιτικού δικαστηρίου, πρέπει να προσκομίζονται σε κάθε περίπτωση τα αποδεικτικά στοιχεία που προέκυψαν κατά την εξέταση του συγκεκριμένου διοικητικού φακέλου. Συνεπώς, οι αποφάσεις της εθνικής αρχής ανταγωνισμού, παρά τη δικαστική τους επικύρωση, δεν αποτελούν, για το πολιτικό δικαστήριο, ούτε καν ένδειξη παράνομης πρακτικής, παρά το γεγονός ότι στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας που περατώθηκε με τις επίμαχες αποφάσεις θεωρείται

αποδεδειγμένη η παράνομη πρακτική ως προς όλα τα πρατήρια καυσίμων που υποτίθεται ότι ήταν «δικαιούχοι προμήθειας» στο πλαίσιο του δικτύου υπό το σήμα της REPSOL.

- 24 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι το ζήτημα αυτό φαίνεται να έχει επιλυθεί όσον αφορά αγωγές αποζημίωσης, δεδομένου ότι, σύμφωνα με την οδηγία 2014/104, όπως αυτή έχει μεταφερθεί στην εσωτερική έννομη τάξη με το άρθρο 75, παράγραφος 1, του LDC του 2007, «η διαπίστωση, με αμετάκλητη απόφαση της ισπανικής αρχής ανταγωνισμού ή ισπανικού δικαστηρίου, παράβασης του δικαίου ανταγωνισμού θεωρείται ότι δεν επιδέχεται ανταπόδειξη για τους σκοπούς αγωγής αποζημίωσης που ασκείται ενώπιον ισπανικού δικαστηρίου».
- 25 Παρότι το αιτούν δικαστήριο αναγνωρίζει ότι, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, δεν έχει ασκηθεί μόνο αγωγή αποζημίωσης αλλά ζητείται και η κήρυξη της ακυρότητας των συμβάσεων κατ' εφαρμογήν του άρθρου 101, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, θεωρεί ότι η μη αποδοχή της αποδεικτικής αξίας των αμετάκλητων αποφάσεων της εθνικής αρχής ανταγωνισμού έχει διττή συνέπεια: τη διατήρηση συμφωνιών που αντιτίθενται στο άρθρο 101 ΣΛΕΕ και τη μη αποκατάσταση της ζημίας του ζημιωθέντος από την απαγορευμένη πρακτική, με τον συνακόλουθο αδικαιολόγητο πλουτισμό του παραβάτη.
- 26 Για τον λόγο αυτό, το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες σχετικά με το εάν η αυστηρή αντιμετώπιση των αποδεικτικών μέσων στις αγωγές ακύρωσης από το εφετείο Μαδρίτης είναι σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης. Δεν αμφισβητεί ότι πρέπει να πληρούνται οι απαιτήσεις περί του βάρους απόδειξης τις οποίες προβλέπει το άρθρο 2 του κανονισμού 1/2003, αλλά διερωτάται εάν θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι οι απαιτήσεις αυτές πληρούνται εφόσον αποδειχθεί ότι η υπό κρίση σύμβαση υπάγεται στις πρακτικές για τις οποίες έχουν επιβληθεί κυρώσεις και στο είδος των εξετασθεισών συμβάσεων (συμβάσεις αποκλειστικής προμήθειας με χρήση του σήματος του προμηθευτή) μίας εκ των επιχειρήσεων στις οποίες επιβλήθηκαν κυρώσεις (REPSOL), κατά το επίμαχο σύμφωνα με τις σχετικές αποφάσεις χρονικό διάστημα (από το 1999 έως το 2019) και εντός της γεωγραφικής περιοχής στην οποία διαπιστώθηκε η παράβαση (Ισπανία). Η αυστηρή ερμηνεία αυτής της διάταξης θα δημιουργούσε μια μορφή *probatio diabolica* που είναι αδύνατον να εκπληρωθεί.
- 27 Το αιτούν δικαστήριο υπενθυμίζει το άμεσο αποτέλεσμα του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και τάσσεται υπέρ της εφαρμογής των αρχών της αποτελεσματικότητας και της ισοδυναμίας, σύμφωνα με όσα αναφέρονται σχετικώς στις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας 2014/104, επίσης όσον αφορά τις αγωγές ακύρωσης.
- 28 Το αιτούν δικαστήριο αναφέρει, τέλος, ότι η κρίση του δεν συνιστά την τελική δικαιοδοτική κρίση επί της εν λόγω υποθέσεως, αλλά ότι το εφετείο Μαδρίτης, που θα επανεξετάσει σε δεύτερο βαθμό την απόφαση που αυτό θα εκδώσει, θα κρίνει επί της ουσίας σε τελικό βαθμό, δεδομένης της φύσης της αναίρεσης ως έκτακτου ενδίκου μέσου και των επανειλημμένων απορρίψεων ως απαράδεκτων από το πρώτο τμήμα του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) αιτήσεων

αναιρέσεως αποφάσεων επί εφέσεων σχετικών με τον καθορισμό της λιανικής τιμής και με την αποδεικτική αξία που πρέπει να αποδίδεται, σύμφωνα με το ισπανικό δίκαιο, στις αποφάσεις της εθνικής αρχής ανταγωνισμού.

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ